

Hồi 35

Động Trường Âm Tử Thần Xuất Hiện

Cam Đường ngẫm nghĩ một lúc rồi quyết định là phải dò hỏi cho biết gốc gác nữ quái rồi sẽ liệu vì vấn đề này rất quan hệ.

Nữ quái nhìn vẻ mặt Cam Đường kinh ngạc hỏi:

- Người làm sao thế?
- Vụ này khiến cho tại hạ phải khiếp sợ.
- Tại sao vậy?
- Vụ huyết án trọng đại này trong võ lâm cả trăm năm khó thấy một lần thì làm sao tại hạ lại không khứng khiếp được?

Nữ quái ngắt lời:

- Hừ! Người có chịu gắng sức làm việc này không?

Cam Đường ra vẻ trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Tại hạ dám làm, nhưng có mấy vấn đề cần phải thỉnh giáo.
- Người thử nói nghe!
- Tôn giá chưa cho biết lai lịch.
- Về điểm này lão thân đã nói trước là không trả lời được.

Cam Đường sững sờ đổi giọng:

- Tôn giá cùng Võ Thánh Cam Kính Nghiêu có mối liên quan gì?

Nữ quái biến sắc đáp:

- Nói là có mối liên quan cũng được mà là thân thích cũng phải. Nhưng lão thân chỉ cần biết hung phạm vụ này mà thôi.

- Phải chăng để báo thù cho Võ Thánh?
- Không phải!

Cam Đường lại càng nghi hoặc hỏi:

- Thế thì vì lẽ gì?
- Đó là tâm nguyện của lão thân.
- Tâm nguyện đó thế nào?
- Chờ người dò la được kết quả rồi lão thân sẽ cho hay.

Cam Đường nghĩ thầm:

- Bản lãnh nữ quái đã cao cường đến thế thì trong võ lâm khó mà kiếm được tay đối thủ. Tuy mình không biết ngày trước công lực phụ thân đến trình độ nào, nhưng

chắc rằng mục này cũng chẳng kém gì mấy. Vậy mà sao mục không tự mình đi điều tra lấy mà lại đi mượn tay một gã thanh niên xa lạ thì thật là khó hiểu.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi:

- Vụ huyết án này phát sinh từ mười năm trước đây mà sao tôn giá lại không thân hành đi dò thám?

- Lão thân xem ra người hỏi nhiều quá.

- Tại hạ muốn làm nên việc cho tôn giá, tưởng cần phải biết rõ nguyên nhân.

- Người biết hay không cũng chẳng quan hệ gì đến công cuộc điều tra hung phạm.

- Trong võ lâm đã chẳng thiếu gì người dò la vụ huyết án này mà tuyệt không thấy dấu vết gì. Huống chi tại hạ là kẻ hậu tiến, e rằng làm không nổi.

- Cứ coi công lực và địa vị của người, lão thân chắc là người làm được.

Cam Đường ngập ngừng:

- Cái đó khó mà biết được...

Nữ quái dịu giọng nói:

- Lão thân chỉ cần người tận tâm tận lực mà làm. Nếu quả...

- Sao?

- Nếu quả người hoàn thành được điều kiện đó thì lão thân sẽ đền công bằng một loại bí tân rất cần thiết cho người.

- Bí tân ư?

- Phải rồi!

Cam Đường cố ý hững hờ nói:

- Tại hạ có cần thiết bí tân gì đâu?

Nữ quái lại hỏi:

- Người có đúng là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt không?

- Đúng đó!

- Hai đời chủ môn đời trước phái này đã bị kẻ khác chặt chân tay, có đúng thế không?

Đầu óc Cam Đường bị kích thích rất mạnh tưởng chừng như mũi dùi đâm vào. Chàng lẩm bẩm:

- Nữ quái này quả không phải hạng tầm thường. Những vụ bí mật trong võ lâm chẳng một ai hay mà mục cũng biết. Phải rồi! Đó quả là một bí tân rất cần cho mình.

Cam Đường đến đây chuyển này tuy có mục đích là để cứu Lâm Vân, nhưng ngoài ra chàng còn quyết tâm dò la hung thủ đã chặt chân tay nghĩa phụ cùng nghĩa huynh chàng.

Chàng ngập ngừng hỏi:

- Tôn giá... có biết rõ vụ công án này ư?

Nữ quái nở một nụ cười thần bí đáp:

- Há chỉ biết rõ mà thôi? Lão thân còn được mục kích nữa.

Cam Đường cực kỳ xúc động, chàng hỏi ngay:

- Vậy hung thủ là ai?

- Lão thân đã nói là chờ cho người hoàn thành điều kiện của lão thân rồi mới đem bí tân này đền đáp cho người kia mà!

Cam Đường lùi lại một bước, ráng trấn tĩnh tâm thần để phân tích những điều lợi hại trước khi nói tên hung phạm đã gây nên vụ huyết án tại Thánh Thành. Chỉ một câu nói là biết lai lịch đối phương, đồng thời biết rõ hung thủ đã chặt chân tay nghĩa phụ nghĩa huynh mình thì sự quan hệ thật vô cùng trọng đại. Nếu chỉ sơ hở một chút là hậu quả sẽ không biết đến đâu mà lường.

Còn một lẽ nữa khiến cho chàng lo nghĩ là một khi mình nói rõ tên tuổi hung phạm vụ huyết án Thánh Thành, mà đối phương lại có lòng dạ nào phản nghịch ý mình, thì cuộc báo thù khó mà thành tựu. Không chừng phải ôm hận suốt đời, vì mình há phải là tay đối thủ của nữ quái?

Cam Đường đang ngần ngừ, bất thành lình một tiếng rú ghê rợn vọng lại. Nghe thanh âm mà đoán thì ít ra là ở ngoài xa đến mấy dặm.

Cam Đường nghe thanh âm không khỏi chấn động tâm thần. Chàng nghĩ ngay không chừng Lâm Vân chưa thoát được vòng nguy hiểm, hoặc Bách Độc Môn đã phái người rượt theo chặn đường Ngô Hữu Trí, đệ tử bản môn. Lâm Vân là một cô gái, nếu nàng lọt vào tay đối phương và bị khám phá thì hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Cam Đường liên tưởng ngay đến thủ đoạn khủng khiếp của Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ đã đối phó với Vệ Viên Viên tại Thanh Long Bảo. Chàng không khỏi sợ run. Một là chàng sợ lại gặp Lâm Vân, hai là nàng đối với mình ân trọng tình thâm thì trước khi chính thức trả nợ máu, chàng chẳng thể tự thủ bàng quan.

Cam Đường liền hốt hoảng nói:

- Tại hạ xin cáo từ.

Nữ quái hỏi lại:

- Điều kiện giữa chúng ta định đoạn xong rồi chứ?

- Đúng thế! Tại hạ chắc rằng chẳng bao lâu sẽ có lời phúc đáp.

- Ta xem chừng giọng nói của người lúc này dường như đã nắm chắc sự thành công.

Cam Đường thần nhiên đáp:

- Tại hạ nghĩ ra một điều có thể là đường lối rất tiện lợi cho công cuộc điều tra.

- Hay lắm! Vậy người đi đi!

- Ô! Suýt nữa tại hạ quên hoàn lại tôn giá viên Tích Độc Châu.

- Không cần trả ngay cũng được. Người hãy tạm giữ lấy vì nó cần dùng cho người.
- Thế thì...
- Người đi đi!
- Xin chào tôn giá!

Cam Đường băng mình chạy đi về phía cửa hang.

Chàng ra khỏi hang núi thì tiếng kêu gào lại xa đi một chút.

Cam Đường đeo tấm mặt nạ chàng thiếu niên tuấn mỹ vào. Đồng thời cởi tấm trường bào mà Kỳ Môn lệnh chúa đã đưa cho để hóa trang làm Xú Diện Nhân Ma.

Cam Đường nghiêng nhiên thành một mỹ mạo thiếu niên bon bon chạy về phía phát ra thanh âm.

Chàng chạy được chừng ba dặm chợt thấy trên bãi cỏ nằm lẫn sáu bảy xác chết. Chàng đi gần lại xem thì toàn thân họ không một chút vết tích gì, tựa như những người ngủ say mà thôi. Chàng tự hỏi:

- Phải chăng họ bị trúng độc? Những người bị nạn này có phải là cao thủ của Kỳ Môn phái tiếp ứng cho mình cùng Lâm Vân không? Chắc đây là thủ đoạn của Bách Độc Môn.

Cam Đường quyết tâm dò thám cho ra cứu cánh, chàng lại băng mình chạy về phía trước. Chàng vừa đi vừa nghĩ, vụt nhớ ra điều gì, chàng lảo bảm:

- Những xác chết kiểu này thỉnh thoảng lại xuất hiện mà tình trạng giống hệt nhau tức là bề ngoài không lộ chút thương tích gì thì có lẽ là thủ đoạn của Tử Thần cũng nên.

Cam Đường nghĩ tới đây, bất giác bầu máu nóng sôi lên sùng sục, người chàng lướt đi càng mau.

Chốc lát động Trường Âm lại hiện ra trước mắt.

Cam Đường bụng bảo dạ:

- Được lắm! Ta nhân cơ hội này điều tra luôn cả hung thủ về vụ công án gia hại nghĩa phụ nghĩa huynh ta, và khỏi mất công chạy đi chạy về. Bách Độc Công Tử đã tiết lộ bí mật là người phái Thiên Tuyệt phải chặt chân tay, không thì chết rồi vẫn có thể sống lại được. Ta cần phải thanh toán gã để trừ hậu hoạn vì gã là người rất khả nghi. Nữ quái có đưa bí tân ra chắc cũng không ngoài bọn Bách Độc Môn.

Cam Đường vừa đi vừa nghĩ, bất giác đã đến ngoài cửa động. Bỗng chàng la hoảng:

- Trời ơi! Thảm tuyệt nhân hoàn!

Ngoài cửa động nằm la liệt đến năm chục xác chết, trạng thái hoàn toàn giống nhau. Trong đám này chàng nhận ra gã hán tử cao gầy mà chàng vừa gặp hôm trước. Hắn là tên đầu mục Hồng Hổ ở Ngoại Đường Bách Độc Môn. Chàng lảo bảm:

- Sự đã hiển nhiên không còn nghi ngờ gì nữa. Tử Thần viếng thăm Bách Độc Môn rồi!

Cam Đường nhờ có Tích Độc Châu trong người, nên yên tâm tiến vào con đường hầm u ám. Ngựa quen đường cũ, chàng đi thẳng vào tổng đàn trước tòa nhà thạch thất mà không gặp một sự ngăn trở nào.

Mới trong thời gian ngắn ngủi một ngày một đêm mà đã xảy ra một cuộc biến thiên trọng đại.

- Huyết Thiếp!

Cam Đường buột miệng la hoảng, vì chàng ngó vào sảnh đường thấy phía trên bức Bách Độc Đồ đã in hình Tử Vong Sắc Lệnh.

Cam Đường tự hỏi:

- Tử Thần đâu rồi? Chẳng lẽ hắn đã rời khỏi nơi đây? Chỉ một bước trước bước sau mà hắn đã tiêu diệt xong Bách Độc Môn, lại bỏ đi không còn thấy gì nữa. Như vậy thật đáng là ghê sợ!

Cam Đường ớn lạnh xương sống. Chàng đi vòng quanh khu nhà thạch thất một lượt mà chẳng thấy thi thể cha con Bách Độc môn chủ đâu hết. Chàng lảo lẩm:

- Lạ thiệt! Chẳng lẽ cha con y thoát nạn rồi sao?

Trong tổng đàn Bách Độc Môn rộng lớn mà tuyệt nhiên không còn một ai sống sót.

Cam Đường đứng ngẩn người trở ra một lúc rồi trở gót ra khỏi động. Cái hy vọng đến điều tra hung thủ sát hại nghĩa phụ nghĩa huynh lại bị tắt ngấm.

Cam Đường ra tới ngoài động. Chàng đưa mắt nhìn dãy núi bát ngát để ngẫm nghĩ tính toán hành động của mình.

Chàng chợt nhớ lại nghĩa mẫu đã dặn bảo chàng quay về bản môn để tiếp tục nghiên cứu nốt hai đoạn cuối cùng thiên võ công.

Sự thực bản lãnh của chàng hiện nay tuy đã cao cường nhưng dường như chưa đủ để hoàn thành những cuộc trả ân, báo oán.

Tử Thần càn rỡ bạo tàn, võ lâm nguy ngập như trứng để đầu gậy. Cam Đường nghĩ ngay tới không chừng một ngày kia bản môn sẽ bị Tử Thần viếng thăm và gia hại. Chàng nhớ câu “Dưới cái ổ lật nhào thì khó còn được quả trứng nào toàn vẹn”. Võ lâm tới ngày mạt vận thì phái Thiên Tuyệt cũng không thể an toàn...

Cam Đường còn đang ngơ ngẩn xuất thần thì phía sau có thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Tiểu tử! Trả lời câu hỏi của bản tòa đây.

Thanh âm tuy nói khế mà cũng làm cho Cam Đường phải kinh hãi. Chàng giật mình quay đầu nhìn lại, bất giác toàn thân sớn gai ốc.

Trước mặt chàng đứng sừng sững một quái nhân toàn thân sắc trắng. Trông bề ngoài chẳng khác gì Bạch Bào quái nhân đã tự vẫn bên ngoài tòa pháp miếu. Cam Đường đoán chắc đối phương là Tử Thần không sai. Hắn là hung thủ hủy diệt Bách Độc Môn nhưng sao vẫn chưa rời khỏi chốn này? Tử Thần! Một nhân vật khủng khiếp đệ nhất từ sáu chục năm trước lại xuất hiện.

Cam Đường cố trấn tĩnh tâm thần hỏi bằng một giọng run run:

- Phải chăng các hạ là chủ nhân Tử Vong Sắc Lệnh?

Bạch Bào quái nhân không trả lời, liên tiếng hỏi:

- Cha con Bách Độc Môn Chủ hiện giờ ở đâu?

Cam Đường động tâm nghĩ thầm:

- Té ra cha con Phùng Thiếu Đan không ở trong tổng đàn, vì thế mà thoát nạn. Thuốc độc đã rải khắp Bách Độc Môn mà Tử Thần tiến vào như chỗ không người thì bản lãnh hắn thật là khủng khiếp!

Chàng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không biết.

- Người mà không biết ư?

- Sao các hạ lại nhất định là tại hạ phải biết?

- Tiểu tử! Chỉ có mình người dám nói buong với bản tòa. Tên tuổi người là chi?

Cam Đường ngạo nghễ đáp:

- Cái đó tại hạ bất tất phải trả lời các hạ.

Bạch Bào quái nhân lại nổi lên một tràng cười rộ, rồi cất giọng the thé hỏi:

- Người không nói thiệt ư?

- Tại hạ không thể trình bày được.

- Giỏi! Ta e rằng người có bay lên trời được cũng đừng hòng thoát khỏi tay ta. Nhưng thấy người là người có đởm lược, nên ta để cho người tự xử lấy mình.

Cam Đường bất giác lùi lại một bước, xẵng giọng hỏi:

- Các hạ nói thế chẳng là điên rồ ư?

- Tử Thần này đã tới đâu thì nơi đó chẳng còn vật gì không bị hủy diệt.

- Chưa chắc!

- Người bắt bản tòa phải ra tay chăng?

- Các hạ cứ thử đi coi!

Tử Thần hắng giọng một tiếng rồi vung chưởng ra quét nhẹ Cam Đường.

Cam Đường không dám coi thường, chàng vận công lực đến tột độ để phát chiêu phản kích.

Một tiếng âm vang lên! Chiêu thức của Cam Đường mới phát ra được một nửa đã bị một luồng kinh lực nặng như núi xô tới, khiến cho chàng phải loạn choạng lùi lại. Khí huyết chạy ngược đường, xuýt nữa miệng phun ra máu.

Một chiêu thức này đã khiến cho Cam Đường phải bỏ vía. Chàng đã vận toàn lực ra chiêu mà không chống nổi một cái quét tay nhẹ nhàng của đối phương thì công lực của hãn quả là thần sâu quỷ khốc.

Tử Thần lại bật lên tiếng cười quái gở nói:

- Người là người thứ nhất chịu một đòn của bản tòa mà không chết. Tiểu tử! Nói cho ta hay lai lịch của người!

Cam Đường tuy biết là dữ nhiều lành ít, nhưng chàng vẫn trấn tĩnh, lạnh lùng đáp:

- Không thể nói được.

Mắt Tử Thần chiếu ra những tia kỳ quang chạm vào tia mắt của Cam Đường. Tâm thần chàng lập tức bị dao động như người mất hồn. Mắt chàng tối sầm lại.

Cam Đường nghĩ thật mau:

- Nếu mình mất mạng về tay Tử Thần thì thật ngu dại! Thái phu nhân đã có lời dạy là phải mưu tính kỹ càng rồi mới hành động, không được nổi cái dũng của kẻ thất phu, quả là kim ngọc lương ngôn.

Nghĩ vậy, chàng thi triển thuật Truy Phong Hóa Ảnh xẹt người đi như điện chớp.

Có tiếng quát:

- Đứng lại!

Một luồng kinh phong cực kỳ mãnh liệt đã xô đẩy bức bách, thân hình chàng đang vọt đi phải hạ xuống.

Tử Thần chẳng khác gì một tên ác quỷ nắm sinh mệnh của con người. Hãn vẫn đứng sững cách Cam Đường không đầy tám thước.

Cam Đường hồn vía lên mây. Đầu óc chàng dường như bị bao phủ hình bóng âm u của Tử Thần.

Mắt chàng bỗng hoa lên. Chàng biết ngay là Tử Thần hạ độc thủ, chàng không kịp suy nghĩ gì nữa thì một luồng gió sắc nhọn như mũi dùi đã đâm thẳng tâm mạch chàng.

Cam Đường té huych xuống đất.

Lúc Cam Đường tỉnh lại thì mặt trời đã xế về tây. Võ học của phái Thiên Tuyệt kỳ lạ ở chỗ là con người chết đi còn sống lại được. Nếu là người khác thì nhất định uống mạng rồi.

Cam Đường nhớ lại sự việc vừa xảy ra không khỏi hổ thẹn. Chàng vội lấy ba viên Vạn Ứng Đan uống rồi theo yếu quyết về môn công lực tái sinh, vận động chân nguyên ba lần.

Chỉ trong khoảnh khắc công lực chàng lại phục hồi hoàn toàn. Chàng lại gặp Tử Thần rồi! Công lực hấn cao thâm không biết đến đâu mà kể. Phóng tầm mắt nhìn ra khắp thiên hạ, thiết không còn một ai địch nổi hấn. Chàng tự hỏi:

- Tại sao Tử Thần cứ nhè các môn phái võ lâm mà hạ thủ? Hấn giết người với mục đích gì?

Cam Đường chán nản đứng lên. Chàng tự nhủ:

- Bạch Bào quái nhân này đúng là Tử Thần rồi. Bạch Bào quái nhân mà mình gặp trên núi Diệp Thạch phải chăng cũng là hấn? Nếu phải thì sao hấn lại bị một người đàn bà thần bí chỉ nghe thấy tiếng mà không biết mặt kia kiếm chế? Hấn giết người phải chăng là thi hành điều kiện của người đàn bà bí mật đó?

- Bạch Bào quái nhân đã khấn cầu người đàn bà thần bí truyền võ công cho đủ chứng minh người đàn bà đó càng đáng sợ hơn. Một lão ma đầu nổi danh đệ nhất thiên hạ đã gần trăm tuổi mà là tay sai cho người đàn bà kia ư?

Bao nhiêu vấn đề bí mật khả nghi dồn dập trong đầu óc Cam Đường.

Đột nhiên chàng sức nhớ ra khi ở trên đầu núi Diệp Thạch chàng đã dùng thuật tiềm thính nghe rõ người đàn bà thần bí ước định cùng Bạch Bào quái nhân là sau ba tháng cũng vào nửa đêm hễ hấn nghe tiếng tiêu thì phải đến phục mệnh.

Chàng nghĩ bụng:

- Nếu mình tới đó trước mà ẩn nấp thì có thể phanh phui điều bí mật về Tử Thần. Tuy mình không phải là đối thủ của Bạch Bào quái nhân, nhưng người đàn bà bí mật kia đã có lệnh không cho giết người bên ngoài thạch trận, thì dĩ nhiên Bạch Bào quái nhân không dám động thủ. Đó là cơ hội ngàn năm một thuở.

Cam Đường tính toán thời gian thì hiện nay tới đó là vừa. Chàng nghĩ rằng phen này lại đi gặp Tử Thần, cần phải thay đổi bộ mặt khác.

Cam Đường lấy tấm mặt nạ cuối cùng chụp mau vào mặt rồi ra bờ suối để soi xem. Chàng đã biến thành một tên man mọi da đen.

Cam Đường ra khỏi khu vực núi Thái Hàng theo con đường về thành Khai Phong mà đi.

Dọc đường, trong những trà lầu tửu quán, chàng gặp nhiều người thuộc các phái Võ Đang, Nga My, Thái Cực, Hoa Sơn... bàn tán về những tin tức sốt dẻo cực kỳ kinh hãi là có Tử Thần chiếu cố và chuởng môn bị mất đầu.

Toàn thể võ lâm tựa hồ bị bao phủ trong làn không khí khủng khiếp của ngày mạt vận.

Cam Đường đã thay đổi thành tướng mạo xấu xa, chẳng một ai buồn để ý tới chàng, nên hành trình của chàng không bị ngăn trở gì cả.

Một hôm chàng đi khỏi thành Khai Phong, Ngọc Điệp Bảo đã hiện ra trước mắt. Thù hận nổi lên, máu trong huyết quản chàng chạy rần rần.

Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung là người chí thân với phụ thân chàng lúc sinh tiền. Không ngờ hắn lại quyến rũ kế mẫu chàng là Lục Tú Trinh để gian dâm. Hỡi ôi! Thánh Thành xảy vụ huyết kiếp cực kỳ thê thảm mà đôi gian phu dâm phụ kia lại cùng nhau bày mưu thiết kế để cố chí theo dõi hạ sát đứa con mồ côi của người bạn cũ. Hành động đó thiệt không bằng giống cầm thú. Dù hắn có bị chết đến trăm lần cũng chưa đủ đền bù tội lỗi.

- Giết!

Ý niệm giết người nổi lên như sóng cồn trong đầu óc Cam Đường.

Giữa lúc ấy, một mục đàn bà cùng khổ, quần áo lam lũ, tay xách cái giỏ tre lướt qua trước mặt Cam Đường. Đồng thời mục lên tiếng khẽ nói vừa đủ chàng nghe:

- Thiếu chủ! Xin thiếu chủ ra khu mồ mả ở sau trang bảo này.

Mục nói xong lại cắm đầu đi ngay, không ngoảnh cổ lại.

o O o